

LA CALMA DE L'EMÍLIA.

L'Emília no notava l'olor de naftalina barrejada amb Zotal que feia la drogueria, però no podia estar sense respirar l'ambient carregat pels aromes de la seva vida: els ciris, els fosfats, les ametlles, els olis, les essències, el potassi, el sofre, el sabó de Marsella, els sacs patates, les espècies, les llavors... Tampoc podia estar sense veure el mural del fons, fet de paper pintat a mà, que ja era ben groguenc. Mirava els rengles inacabables de cavallons que els feixucs abraçaven amb els turions traient-ne el nas. Li semblava que eren com la canalla de pagès, mig feréstecs mig arrengrerats. Encara podia veure el Miquel pintant-lo, en duia mes a sobre que no pas en deixava a la paret. Era el record mes bonic que en tenia, perquè ells, de turions, no en van arroplegar mai. Quan van ser dos quarts de nou, i va tenir la botiga escombrada, es va decidir a tancar. No havia rebut cap client durant el dia. Fet i fet, pel carrer dels Màrtirs del Setge, no s'hi veia ningú. Va anar cap al fons. El mural li va acariciar el palmell de la mà esquerra, mentre amb l'altra va tancar el llum donant mitja volta a la *palometa* de l'interruptor de ceràmica. Amb la porta entreoberta va córrer les cortines i va tancar amb un cop sec i sorollós. Per avui, ja n'hi havia prou.

En arribar a casa se li havia enganxat la salabror humida de la marinada. No veia el mar, però hi era ben present. Es va fer arengades amb pa amb tomàquet per sopar. Havent sopat, amb les mans ben netes i el menjador desembraçat va treure una punta de coixí del sifonier. Animada per la seva amiga Carme, que s'acabava de jubilar, s'havien proposat fer una punta de coixí d'arboç que havia trobat en un llibre de la Biblioteca. Era una punta que desconeixia, però tenia ganes de tornar a sentir el repic tènue dels boixets entre les seves mans. Havia començat amb 24 boixets, però en només tres hores de feina havien passat a 52, i la munió d'agulles atapeïdes començava ser immensa. Li costava agafar el fil del que havia començat el dia abans. Es va canviar les ulleres per les de veure-hi d'aprop. No hi havia manera de treure'n l'entrellat. Quan resolia d'on venia un, n'hi apareixia un altre que no coneixia. Va furgar per la caixa de cabdells buscant la lupa. El resultat va ser el mateix. Després de la primera volta de boixets, el galimaties s'havia multiplicat en agulles i caps, i ja no sabia on la ballava. La suor de les mans li humitejava les agulles que li relliscaven dels dits. Va parar la ràdio, com si els seu so li impedís veure-hi. Alçava cada boixet per esbrinar-ne la procedència. Resseguia el fil de color sorra perlenca amb la mirada. Aquell eixam rebregat de fils havia de ser un saquet per un manat d'espàrrecs que volien presentar a la Fira amb l'Associació de Puntaires. Costava de creure. Farta de batallar, va desfer tot l'ordim de fils i va començar de nou.

A la primera volta, va veure que la punta quallava i, quan la primera agulla que havia col·locat es va rovellar, ja despuntava el dia. Ara no ho deixaria. Va agafar un full de llibreta i amb un retolador negre gruixut va escriure amb lletra clara "ES TRASPASSA". Va afanyar-se a anar a la drogueria, va obrir la porta i va somriure per darrera vegada al mural del Miquel. Volia acaronar els seus turions amb el dolç repic del boix.